Den uforbederlige bibliotekar
Niels Jensen

Skanning / foto af tekst.

https://uforbederlig.dk

Udarbejdet af Niels Jensen

Nr. 18. Pris 25 Øre.

Øreskrifter for Folket.

Muntre Fortællinger.

Kjøbenhavn.
N. C. Roms Forlagsforretning.
Trykt hos J. H. Schultz.
1881.

Onkel Bob fortæller.

Amerikanske Historier

af

Andreas Beiter.

I. Et Væddemaal.

Onkel Bob var i sit prægtigste Humør og fortalte muntre Historier fra sin Ungdom, da han som Guldgraver samlede sig en Formue i Minerne. Han holdt meget af at fortælle, og naar han saaledes sad og lod Munden løbe, medens han af og til tog et Drag af sin korte Shagpibe, følte han sig saa lykkelig som en Konge.

„Jeg havde en Kammerat," fortalte Onkel, „en rigtig Gut og for Resten den braveste Fyr, jeg har kjendt. Som han kunde fortælle Historier og hitte paa lystige Streger! Han hed Jim Smart, og svarede godt til sit Navn, — en „smart" Yankee af den rette Slags. Pokkers Fyr, den Jim!

Vi havde opholdt os nogen Tid i New-York, Jim og jeg, og vi fik da Lyst til at prøve Guldminerne. Det var Bestemmelsen, at vi skulde tage der ud den næste Dag, og vi slentrede nu Arm i

Arm op og ned ad Broadway som et Par rigtige Løver. Ja, vor Dragt var just ikke videre elegant, for det er jo ikke nødvendigt til Guldgraverarbejde, men i Amerika skuer man ikke Hunden paa Haarene, og vi var lige velsete for det. Saa siger Jim pludselig, ligesom vi standser foran en Guldsmedbutik: „Bob", siger han, „skal vi spise til Middag nu, for det er paa Tiden?"

„Ja vel, Jim," siger jeg, „lad os gaa hjem til vort Logis."

„Nej," siger Jim, „vi vil spise her hos Guldsmeden. Jeg vædder, at han giver os en god Middag, naar vi blot gaar ind og præsenterer os for ham."

„Jim," siger jeg, „er du gal? Hvad skulde bevæge Manden til det? Vi kjender ham jo slet ikke."

„Jeg siger, Bob, vil du vædde? Sex Dollars — mere skal du ikke tabe, siden vi er saa gode Venner."

„Top!" siger jeg, „her er min Haand."

Vi gik nu ind i Guldsmedbutiken, hvis Ejer strax lod sig til Syne for at betjene os. Jim lod i Begyndelsen, som om han slet ikke lagde Mærke til denne Gentlemans Tilstedeværelse, men paatog sig en vigtig Mine, skød Cigaren helt ind i den ene Mundvig — for det tager sig nu saa forbandet storsnudet ud —, stak Tommelfingrene ind i Ærmegabene og nynnede Melodien til „Yankee Doodle," medens han frydede sine Synsorganer ved de kostbare Gjenstande, der fandtes i Butiken. Jeg beundrede ham.

„Damn you, Sir!" sagde han pludselig til Guldsmeden, „giver De gode Priser for Guld?"

„Ja vel, Sir," svarede Guldsmeden høflig, „jeg

betaler Guldet efter dets fulde Værdi. De er maaske Guldgraver?"

„Truffet!" sagde Jim, „jeg og min Kammerat der. Maa jeg præsentere ham for dem, Sir, — Bob Saunders! — jeg plejer ellers at kalde ham Bob Smoker, fordi han er saadan en vældig Tobaksryger. Mit Navn er Jim Smart."

Jim gjorde sit høfligste Buk.

„Glæder mig at gjøre de Herrers Bekjendtskab," sagde Guldsmeden lidt utaalmodig, men ikke forundret, thi i New-York er man ikke vant til at forundre sig over noget. „De ønsker at sælge Guld — — —?"

„Yes!" svarede Jim, „det ønsker vi." (Bare vi havde noget, tænkte jeg, og det tænkte han vist ogsaa). „Hvormeget kan man omtrent faa for et Stykke, saa stort som saa?" — Jim pegede paa sit Hoved.

„Saa stort!" sagde Guldsmeden, idet hans smaa Øjne funklede af Begjærlighed, „saa stort et Stykke Guld! nu, det kan vi tale nærmere om, mine ærede Herrer; maa jeg bede Dem behage at træde indenfor, saa kan vi tale om Sagen."

Vor høflige Vært førte os nu ind i et smukt Værelse, hvor et flot Middagsbord stod dækket. — „Jessie!" raabte han ud i Køkkenet, „lad os faa to Kuverter til og en Flaske Vin, jeg har faaet Fremmede."

Vi lod Maden og den gode Vin smage os godt. Jim fortalte lystig op om Guldgraverlivet og kom med den ene Vittighed efter den anden, saa Guldsmeden kom i det prægtigste Humør og syntes rent at have glemt Guldklumpen. „Jessie, en Flaske Vin til!" raabte han, og vi drak paa hans

Sundhed, medens han ønskede os til Lykke med Forretningen. Da vi omsider igjen stod i Butiken og sagde Guldsmeden Farvel, lod han, som om han pludselig kom i Tanke om vort Ærinde. „Ja, det er sandt, mine Herrer, jeg skal altsaa have den Guldklump for 600 Dollars; hvornaar vil De sende mig den?" — „I skulde bare have set," sagde Onkel Bob, hvilket fiffigt Ansigt Gavtyven satte op, hvor han kneb det ene Øje til! Snu Hund, hvad?"

„Ja, ser De, Sir!" sagde Jim, „det kan hænde sig, at vi faar saa store Klumper, som f. Ex. mit Hoved, det kan slumpe sig, at vi faar dem større, og der kan være Sandsynlighed for, at vi faar dem mindre, men vi skal i hvert Fald nok unde Dem vor Søgning, naar vi er saa heldige at finde nogle af disse hersens Klumper; baade smaa og store skal De faa."

„Der var en Mand i Butiken, som blev lang i Ansigtet," sluttede Onkel Bob, „men bild Jer nu bare ikke ind, at det var Bob Saunders, for det var det ikke. Jeg tabte med Fornøjelse mine sex Dollars til Jim, det kan I tage Gift paa!

For Resten narrede vi slet ikke Guldsmeden, men undte ham ærlig og redelig vor „Søgning", skjønt vi aldrig fandt saa store Guldklumper som Jims Hoved."

II. Det store Lod.

Nu skal I høre," sagde Onkel Bob, „hvad der en Gang hændtes Jim Smart i New-York. Begivenheden er ganske løgnagtig at fortælle og klinger som et Æventyr, men sand er den alligevel til Punkt og Prikke, det kan I stole paa."

„Det var nu længe før vi begyndte at grave Guld. Vi boede sammen i New-York og drev der i Forening forskjellige Smaaforretninger, Handel med Peltsværk, som vi kjøbte af Rødhuderne, Mægler- og Kommissionsforretninger. Tilmed havde vi en Cigarboutik, som kastede godt af sig.

Naa, vi drev altsaa vor „business", og det kunde alt sammen have gaaet helt godt, hvis ikke en ulykkelig Omstændighed havde været. Jim var nemlig i Grunden slet ikke skikket til Handelsmand, der var ingen rigtig Handelsaand i ham, men desuagtet blev han greben af en rasende Spekulationsfeber. Han lagde Planer og udmalede dem saa fordelagtig for mig, at jeg lod mig narre til at gaa

ind derpaa, og saa forsøgte vi da „to make money,“*) som Yankeerne sige. Men det endte med Forskrækkelse — Boblen brast, og det hele ramlede sammen med et stort Brag, saa stort, Gutter,“ vedblev Onkel Bob, idet han for et Øjeblik tog den lille Shagpibe af Munden og udstødte en kort Latter, — „Pokker tage mig, saa stort, at det kunde høres over hele New-York. Det fik vi i det mindste en Ide om, da vi saa' Rykkerne komme anstigende, skjønt vi slet ikke havde været saa høflige at sende de Fyre Invitationskort.

Jeg skal ikke opholde mig videre, ved hvad der foregik, men blot berette, at vi var totalt ruinerede og næppe nok beholdt en Kasse Cigarer tilovers, som vi kunde have at trøste os med. Men saa meget beholdt vi dog — en Kasse fortrinlige Havanna —, og det var et rent Held, thi naar vi laa og strakte os paa Sofaer og Stole og lod de fine Røgskyer hvirvle i Vejret, glemte vi ganske vor Sorg og Nød og sandede Bulwers Ord: „Den, som ikke ryger, maa aldrig have kjendt nogen stor Sorg, siden han nægter sig selv den bedste Trøst, næst efter den, der kommer fra Himlen.“ Og de Luftkasteller, vi byggede, de Ideer, vi fik og igjen lod rejse den Vej, de vare komne, det er ikke til at fortælle! Men noget kom der dog ud deraf, som I nu skal høre.

Jeg sad i Lænestolen. Min Cigar var gaaet ud, og jeg var just ikke i det bedste Humør. Det forekom mig, at vore Sager aldrig havde staaet saa slet som nu. Paa Sofaen, med Benene hængende ud over det ene Hjørne, hvorved han kom til at

---

*) At gjøre Penge.

hvile Hovedet paa Bunden af Sofaen, laa Jim Smart. Af hans Ansigt var der ikke det mindste at opdage, thi han havde en Cigar i Munden og dampede noget ganske forskrækkelig af den; kun en Gang imellem skimtede man en lysende Glød, der som en Stjærne gjennembrød det tætte Røgmulm.

I lang Tid havde ingen af os talt et Ord. Omsider blev den trykkende Tavshed utaalelig for mig, og jeg henvendte et Par Ord til Jim.

Intet Svar.

„Jim!" sagde jeg igjen.

Samme Tavshed.

„Jim, hvad gaar der ad dig? Kan du ikke svare? Jim, vi maa stramme os op nu, vi maa se at finde paa noget, for — — —"

„For Satan, vil du holde din Mund, Bob! Jeg er lige ved at faa en Ide, og saa forstyrrer du mig. Lad mig nu i Ro."

Jeg tav og hindrede ikke længere Maskineriet i Jims Hjærneværksted i at arbejde. Men jeg havde ingen god Tro til, at det kunde levere et brugeligt Fabrikat, thi de Ideer, Jim havde haft i den sidste Tid, var der ikke meget ved.

Pludselig ser jeg Jim fare op af Sofaen som en Raket, og, ikke ud paa Gulvet, som et fornuftigt Menneske vilde have gjort, men op paa Bordet.

„Funtus! Funtus!" skreg han, idet han som en besat dansede rundt paa Bordet. „Jeg har det, Bob, jeg har en Ide, som er Guld værd!"

„Saa pas godt paa den," sagde jeg ærgerlig og stak Hænderne noget dybere ned i de tomme Lommer, „og sørg for, at den ikke kjeder sig ihjel af Mangel paa Selskab."

„Naa saa du vil være vittig,“ sagde Jim, „paa min Bekostning, min Gut! Det fortænker jeg dig heller slet ikke i, men giv kun Tid! Jeg sværger dig til ved Sankt Barnum og alle Amerikas forslagne Hoveder, at ingen skal faa Grund til at gjøre Nar ad mig for den Ide, jeg har faaet! Hør og studs! nej, holdt, det er bedre ...... sæt dig hen ved Pulten og tag Pennen, saa skal jeg diktere.“

Jeg vidste ikke rigtig, hvad jeg skulde tro, men føjede ham i hans Ønske.

Jim strakte sig atter magelig paa Sofaen.

„Er du klar til at skrive?“

„Ja.“

„Well! Hør nu efter:

„En ung Mand af et behageligt Ydre og i
„Besiddelse af en Kapital paa 400,000 Dollars,
„ønsker at lade sig bortlodde — — —“

„Hvad for noget?“ sagde jeg, i højeste Grad forbavset, „lade sig bortlodde?“

„Ja vist, Bob, det havde du nok ikke tænkt paa. „— — at lade sig bortlodde — — —“ har du det?“

„Ja.“

„Trækningen finder Sted den 1ste Juni i
„New-York Heralds Redaktionslokale, hvor og-
„saa Lodder kunne faas. Pris pr. Lod 50
„Dollars.“

„Naa, hvad siger du til det?“ spurgte Jim triumferende.

„Saamænd,“ svarede jeg, „Ideen var jo ikke saa gal, men — — jeg tvivler rigtig nok paa, at du kan afsætte 8000 Lodder.“

„Aa! det er der ingen Fare for. Husk blot paa alle de giftelystne gamle Jomfruer og unge Piger, de mange Fædre og Mødre, som med Glæde

ville gribe Lejligheden til at faa en Datter forsørget — — —"

„Og naar nu en gammel Hex paa 60 Aar vinder dig, hvad saa?"

„Aa, saa kjøber jeg mig fri — — ja hør, skriv Annoncen om og sæt 200,000 Dollars, for naar jeg sælger alle Lodderne, kan jeg kjøbe mig fri med 200,000 og endda beholde en lignende Sum tilbage."

Jeg begyndte at fatte Interesse for Planen. Den lod sig dog maaske udføre, og, i hvert Fald, vor Stilling var fortvivlet — der maatte absolut gjøres noget — — —

„Du skal se, Bob," sagde Jim, „Lodderne ville gaa af som varmt Hvedebrød. Der kan slet ikke være Tvivl om den Ting."

Vi begav os øjeblikkelig hen til Redaktionskontoret. Personalet blev som lamslaaet af Forbavselse over Ideen. Redaktionssekretæren faldt bagover af Henrykkelse og erklærede, at et dristigere Paafund havde han endnu aldrig hørt Tale om, det kunde sammenlignes med selve Mr. Bennetts Plan, da han sendte Stanley ud for at finde Livingstone. Han følte sig, sagde han, paa sin Nations Vegne stolt af, at det var en Amerikaner, der havde udtænkt en saadan kostelig Plan, og lovede at være os behjælpelig dermed i enhver Henseende. Der blev nu øjeblikkelig trykt Lodsedler, indrykket pralende Annoncer med kæmpestore Bogstaver i alle New-Yorks Blade, der blev klistret Plakater op paa ethvert Gadehjørne, ja selv paa Bybudenes og Politibetjentenes Rygge blev der klistret Plakater, i en saadan Grad interesserede de sidstnævnte Individer sig for Sagen. Snart talte man ikke om andet i hele New-York, paa

ethvert Beværtningssted var det et staaende Thema for Konversationen, man lavede Viser derom og satte Melodier dertil, som man sang ved enhver Lejlighed, ja en Forfatter skrev endog et Stykke, som hed: „Han lod sig bortlodde," og det gik over Scenen under stormende Bifald. P. T. Barnum hørte Nyheden, og øjeblikkelig styrtede han ind paa et Apothek og forlangte for 25 Cents Rottekrudt, — han var fortvivlet over ikke selv at have haft en saa glimrende Ide, hans Ry var fordunklet, sagde han, og nu kunde han lige saa godt strax tage Billet til den anden Verden og forsøge at gjøre Forretninger der. Imidlertid besindede han sig og kjøbte 500 Lodder. „Hvis jeg vinder Personen," sagde den snilde Humbugens Konge, „kan jeg stille ham til Avktion og tjene godt paa ham, eller jeg kan sætte ham i et Glasskab og forevise ham for en høj Entré, og skulde han dø for mig, kan jeg dog bruge ham i mit Museum i udstoppet Tilstand."

Jim var netop til Stede i Redaktionslokalet, da Barnum var der, og det løb ham koldt ned ad Ryggen, da han hørte de forfærdelige Ord. En saadan Mulighed havde han ikke tænkt sig. Han saa' Kontorpersonalet grine og fnise ..... det begyndte at svimle for ham, han fik ondt og maatte skynde sig ud. I en højst mismodig Stemning kom han hjem og betroede sin Nød til mig. Den før saa glade Jim var aldeles fortvivlet.

„Ja, der er ikke noget at gjøre ved den Ting," sagde jeg filosofisk, „har du sagt A., maa du ogsaa sige B. Men trøst dig, det kan maaske gaa bedre end du tror. Det er jo slet ikke sagt, at Barnum

vinder dig, og hvordan det end gaar, slipper du vel fra det paa en eller anden Maade."

Det lykkedes mig omsider at berolige Jim, saa han atter gjenvandt sit gode Humør. Men jeg fortav omhyggelig for ham, hvad jeg havde hørt, at der foruden Barnum var nogle slemme Liebhavere til hans værdifulde Person. Først var der en Afdeling Pawnee-Indianere, som vilde føre den hvide Mand til deres Bjærge og gjøre ham til Høvding, eller, hvis han ikke duede til det, vilde bruge ham som Gesandt, naar de havde noget at forhandle med Præsidenten om. Saa var der en Hærskare af gamle Jomfruer, der havde kjøbt Lodder, saa mange hver, som deres Formue tillod dem. Dernæst tolv Negerinder, hvis hele sammensparede Kapital var medgaaet til at kjøbe Lodder, og som smækkede med de tykke Læber ved Tanken om den smukke Massa. En Bandit fra Nevada, havde kjøbt 50 Lodder og havde sagt, at naar han vandt Jim, vilde han bruge ham til Skive og more sig med at skyde Pistoler af paa ham. Han gottede sig ordentlig ved Tanken om at have en Mand, som han kunde skyde paa, uden at Øvrigheden kunde gjøre ham noget derfor. Endelig var der ogsaa en rigtig gammel Hex, en af de ældste Damer i New-York. Det var den afskyeligste, runkneste, tandløseste gamle Kjærling, noget dødeligt Øje har set; jeg er vis paa, at hendes blegnæsede Majestæt, Hel, ikke kunde være grimmere. Hun var halvfjerdsindstyve Aar," sagde Onkel Bob, „tænk Jer blot, hvor Djævelen kan drive sit Spil: halvfjerdsindstyve Aar, og endda giftesyg! Den gamle Kasse havde drømt et Nummer, Nr. 770. „Det

passer paa min Alder," sagde hun, „det Nummer skal nok vinde."

Slige Udsigter vare just ikke lystelige, men der var jo nu ikke noget at stille op for Jim, han maatte finde sig i at tage Skridtet ud.

Nogle Dage før Trækningen gik han hen paa Kontoret for at se, hvorledes det gik med Lodderne. Da han kom hjem, var der et eget drømmende, lyksaligt Udtryk i hans Ansigt, som var mig paafaldende. Han var usædvanlig gaadefuld i sit hele Væsen.

„Bob," sagde han og trykkede varmt min Haand, „Bob, gamle Dreng! hvis hun kunde vinde — — — vinde — —!"

„Vinde — —? hvem?"

„Hør," sagde Jim, „Bob, jeg vil fortælle dig, hvad der er hændet mig. Som jeg stod paa Kontoret og netop vilde kjøbe det sidste Lod, der var tilbage, for at ingen anden skulde vinde paa det og i den Tanke: maaske kan du selv være saa heldig, — i samme Øjeblik kommer der en ung Pige ind ad Døren. Du skulde have set hende, Bob, saa frisk og skjær, saa fin og nydelig — —"

„Aa, jeg forstaar, du var væk med det samme," sagde jeg.

„Ja, det var jeg, at se hende, var for mig det samme som at elske hende. Hun vilde have et Lod."

„Jeg beklager meget, min Frøken," sagde Redaktionssekretæren, at De er kommen et Øjeblik for sent. Der var just kun et Lod tilbage, og det har denne Herre faaet." Han pegede paa mig.

Jeg sagde hurtig: „Det vilde være mig en

stor Fornøjelse, Frøken, om jeg turde tilbyde Dem mit Lod — —"

„Jeg takker Dem," stammede hun rødmende, „men jeg — — jeg har kun 40 Dollars — — —"

„O, det gjør ikke noget," sagde jeg, „de manglende 10 Dollars kan de betale mig senere."

„De er meget god, min Herre," sagde hun taknemlig, „jeg vilde saa gjærne vinde Pengene, — for min Moders Skyld — — og jeg haabede, at man nok vilde lade mig faa et Lod for 40 Dollars. Men jeg kan jo nu ved Lejlighed betale Dem Laanet tilbage. Min Adresse er Broadway 13, 2 Sal."

Jeg fik endnu et taknemligt Blik fra de smukke Ojne, og derpaa forsvandt hun. Og hvis hun nu kunde vinde mig, Bob!" sluttede Jim, „hvis hun kunde — — —"

„Ja, det er meget muligt," sagde jeg. Men i saa Fald — — — tror du, at hun kan lide dig?"

„Det tror jeg," svarede Jim. „Jeg har et saa godt Haab."

Jeg vilde ikke forstyrre hans lykkelige Drømme og bestyrkede ham af al Magt i den Mening, eller fixe Ide, rettere sagt, at Mary Hawks, som den skjønne hed, nødvendigvis maatte vinde det store Lod. Maaske var der ogsaa hos mig selv Haab om, at det vilde ske, thi jeg ønskede det saa inderlig.

Jim havde ikke et Ojebliks Ro paa sig. Dampende paa sin Cigar, gik han op og ned ad Gulvet, og omsider tog han sin Hat og gik ud. Et Par Timers Tid efter kom han tilbage, i en overstadig lykkelig Stemning, kunde jeg se.

„Jim," sagde jeg, „hvor har du været?"

„Hos Mary," svarede han. „O, du kan slet ikke forestille dig, hvor lykkelig jeg er. Jeg gik

og slentrede op og ned ad Broadway og kunde, mærkelig nok, slet ikke komme ud af den Gade. Omsider befandt jeg mig, før jeg ret vidste af det, ved Mrs. Hawks Dør i Nr. 13. Jeg bankede paa og blev lukket ind af en Tjenestepige.

Der sad Mary paa en Skammel ved Siden af en Sofa, paa hvilken en ældre Dame hvilede. I det Øjeblik, jeg traadte ind, rødmede Mary og sendte mig hurtig et bønligt Blik. Jeg forstod det: der maatte ikke tales om Laanet i Moderens Nærværelse. Men hvorledes skulde jeg bære mig ad med at motivere min højst uoverlagte og ubeføjede Intræden? Nøden gjør imidlertid opfindsom, og jeg præsenterede mig for den gamle Dame som en Søn af en af hendes afdøde Mands Ungdomsbekjendte fra Soldatertiden. Paa Væggen hang der et Portræt af en Mand i Kapitajnsuniform. Jeg antog, at det var hendes Mand, og sluttede af flere Omstændigheder, at hun var Enke, og heri tog jeg heller ikke fejl.

Mrs. Hawks saa' et Øjeblik vist paa mig. Men jeg udholdt det prøvende Blik uden at rødme, thi jeg var mig ikke noget ondt bevidst og var ikke kommen i nogen uædel Hensigt. Vel havde jeg forebragt hende en Usandhed, men den forekom mig i Øjeblikket saa højst undskyldelig, at jeg næppe tænkte paa det dadelværdige deri. Jeg haaber, at Kjærlighedens Gud tilgiver mig min Jesuitisme — — Saa spurgte Mrs. Hawks mig, paa hvilken Skole min Fader havde gaaet.

Der stod jeg.

Til al Lykke kjender jeg Uniformen, som jeg ser paa Portrætet, og svarer: „Paa Kadetskolen i Brooklyn.“

„Ja," sagde den gamle Dame, „der har min salig Mand ogsaa været. Det glæder mig derfor at se Dem, Mr. — —?"

„Smart," sagde jeg.

Mrs. Hawks var lidende, kunde jeg se, men bestræbte sig for at være underholdende. Mary bød mig en Stol, og jeg samtalede lidt med dem. Moderen viste sig at være en dannet, elskværdig Dame, og det lod til, at jeg havde gjort et godt Indtryk paa hende. Til Mary vovede jeg ikke at tale ret meget, men hvad jeg læste i hendes skjønne Øjne, og hvad jeg følte i hendes varme Haandtryk, da jeg tog Afsked, det har gjort mig lykkelig, Bob!"

Jeg kunde endnu ikke rigtig have Ro til at glæde mig over Jims Lykke. Men han var forelsket, og havde naturligvis glemt alt andet!

Han aflagde oftere Besøg hos Mrs. Hawks. Den stakkels Enkes Pension var kun lille, og det vilde have holdt haardt for hende at overstaa Sygdommen uden Hjælp. Men Jim sagde, at hans Fader stod i Gjæld til hendes Mand og at hun maatte tillade ham at afbetale noget, saa hun tilsidst ikke godt kunde afslaa hans venlige Tilbud. Der blev nu gjort alt muligt for den gamle Dame, en duelig Læge blev tilkaldt, og ved den omhyggelige Pleje bedredes hun kjendelig Dag for Dag.

Ved et af sine Besøg fik Jim Lejlighed til at gjøre en Erklæring og kom derefter hjem i en Tilstand af lyksaligt Delirium og fortalte mig, at han var forlovet med Mary.

Naa, tænkte jeg med Angst og Gru, det vil give et Knald, naar den Boble brister! Men lad ham nyde Lykken, saa længe den varer.

Jim var dog ofte tavs og tankefuld, især

Dagen før den skæbnesvangre 1ste Juni. Men det lykkedes ham at forjage de sørgmodige Tanker og at trøste sig ved det Haab, hvortil han klamrede sig som den skibbrudne til en Planke i Havsnød. — Ak! hvor meget Haab kan man vel have om at vinde det store Lod?

Den store Dag oprandt. Hele New-York var paa Benene fra den tidlige Morgenstund af. Der var et Opløb og en Tummel, som der var Krig i Landet og Fjenden i Færd med at rykke ind i Byen. Men det Skuespil, som ventede, var jo ogsaa ualmindeligt, selv for New-Yorkere.

Ordningen af Lotteriets Trækning, saadan at der var al Sikkerhed for, at det gik reelt til, havde frembudt en Del Vanskeligheder. Vi havde i den Anledning en lang Konference med Redaktionen og lagde vore Hoveder godt i Blød, men uden Resultat. Det ene Forslag efter det andet forkastedes. Saa kommer Jim tilfældigvis til at tale med en Ven, han havde paa Jærnbanestationen, en forhenværende Prokurator og et forslagent Hoved, og meddelte ham Sagen. Manden grundede lidt derover, og saa siger han: „Ja, det er slet ikke saa let at faa det Lotteri trukket, saaledes, at ingen Spiller kan føle sig forurettet, men jeg tror dog, det lader sig gjøre paa følgende Maade. Der maa være to Lykkehjul. I det ene findes der Sedler med Numre fra 1 til 8000, i det andet 7799 blanke Sedler og en Seddel, hvorpaa der staar: Gevinst. Nu trækkes der et Nummer af det første Lykkehjul og derpaa en Seddel af det andet. Saa faar Fru

Fortuna raade for, hvilket af de udtrukne Numre der skal vinde."

Dette Forslag vandt udelt Bifald, og alt kom i Orden til Trækningen.

I det store Redaktionslokale, som man velvillig havde overladt os til dette Brug, var der naturligvis overfyldt. I den ene Ende af Salen var der en Forhøjning, hvorpaa Lykkehjulene stod. Jeg befandt mig der i Nærheden og betragtede med en Følelse af Angst de forskjellige Ansigter, tilhørende saa mange forskjellige Individer, der alle besjæledes af en eneste Interesse: Begjærlighed efter at komme i Besiddelse af Jim og hans Penge. Og med et Ansigt som en Delinkvent under Galgen stod min stakkels Ven ved Siden af mig, med bankende Hjærte og sveddryppende Pande, i aandeløs, ængstelig Spænding. —

Trækningen begynder. „Nummer 50!" raabes der. Et Tag i det andet Lykkehjul: „Nul!" Der opraabes et andet Nummer, og saaledes vedbliver det at gaa en Stund. Det store Lod lader vente længe paa sig. Jeg kaster af og til et spejdende Blik rundt i Hoben for muligt at opdage Virkningen. Jeg hører en Del gamle Jomfruer udstøde dybe Suk og ser dem forlade Salen. Nogle af Pawnee-Krigerne ryste deres befjedrede Hoveder og fremmumle med lynende Øjne en Forbandelse over de hvide Mænd. Det synes mig, at nogle af de grinende Negerinder skære Tænder paa en gruopvækkende Maade. De blive næsten hvide i Ansigterne af Arrigskab og skuffet Forventning, hvorefter de fordufte. Pludselig ser jeg Barnum rive sig i Haaret, og det forekommer mig, at hans brede Ansigt bliver synlig forlænget. Jim havde lige-

ledes holdt Øje med den frygtelige og aandede lettere, da han saa' ham styrte ud af Salen, saa slukøret som en vaad Hund. Nu kunde Mr. Barnum have Brug for en „Billet," tænkte jeg, men Fyren hytter sig nok!

Da lyder der med ét en rædsom Ed henne i den anden Ende af Salen, og min Ven Nevada-Banditten sparker de nærmste til Side og farer brølende ud som et saaret Rovdyr. Frelse sig, hvo der kan, tænker jeg, han vil vist nok have Blod paa Tanden, før han kommer hjem!

Luften begynder at blive mere klar. Men der er endnu „something rotten." Der er mange Liebhavere endnu.

„Nummer 770!"
raabes der. Et Tag i Lykkehjulet: „Gevinst!" — O, Skræk! dér er det store Lod! — — —

„Mit Nummer! mit Nummer," hvisler det gamle Skabilkenhoved. Og der lyder en skraldende Latter gjennem Salen, som af selve Helvedes Aander. — „Hvor er min Gevinst?" piber den gamle, „hvor er mit søde Dukkebarn? Jeg vil se ham — — —"

Jeg følte mit Hjærte sammensnøres. Og jeg saa' Jim staa der, stiv som en Billedstøtte, med et Udtryk i Ansigtet, som fattede han ikke rigtig, hvad der foregik. Men — Gevinsten maa udleveres — man betyder ham, at han maa følge med sin Ejerinde. Da vaagner han til Bevidsthed, styrter hen til den gamle og tilbyder hende 200,000 Dollars i Løsepenge.

„Nej, jeg vil have dig med, du tilhører mig, mit Dukkebarn! min Snut!"

Og Salen gjenlyder af en tordenlignende Larm,

medens man raaber og skriger: „Ja vist! han skal med! Dukkebarn, du er vunden, du skal med."

Og Jim føres modstræbende ud og skubbes ind i den gamle Dames Vogn, som holder for Døren. Hun sætter sig ind til ham og de kjøre afsted, ledsagede af en uoverskuelig, jublende, hurraraabende Mylder af Mennesker.

Og den gamle Hex rykker nærmere hen til Jim ..... smigrende .... kjælen .... Mon hans Troskab vil bestaa Prøven? ..... Kan han modstaa slige Yndigheder ....?

Med Fortvivlelsens Kraft farer han pludselig mod Vogndøren .... den smækker op, og han styrter ud og løber, som en Tyv vilde løbe fra Galgen, medens den gamle skriger, at man skal fange ham. Jim var fri, fri som Fuglen i Luften. Men den kan hentes ned af en Bøssekugle, og Jim kunde hentes af Politiet. Det varede ikke ret længe, før min stakkels Ven sad under Laas og Lukke i Fængslet.

Mrs. Murdstone, som hans Ejerinde hed, gjorde Fordring paa, at Jim skulde ægte hende, men det nægtede han selvfølgelig haardnakket. Saa anlagde hun Sag mod ham, for ved Lovens Hjælp at tvinge ham til Ægteskab. Hun engagerede en duelig Sagfører, og der var al Udsigt til, at hun vilde gaa igjennem med sin Fordring. Jim var fortvivlet og sad just i sit ensomme Fængsel i en yderst modløs Tilstand, da Døren gik op, og en ældre Herre traadte ind. Han præsenterede sig for Jim som Mr. Halkett, Sagfører.

„Jeg ved ikke, om jeg har den Ære at være kjendt af Dem, Mr. Smart," sagde han, „men jeg har hørt om Dem og agter at tilbyde Dem min Hjælp, hvis De vil betro Dem til mig."

Jim havde hørt om den duelige Sagfører og begyndte at oplives. „De vil tage Dem af min Sag?“ sagde han, „tror De, at De kan frelse mig?“

„Nej, jeg tror det ikke, men jeg ved det,“ sagde Mr. Halkett med en Sikkerhed, som tydede paa, at han var vis i sin Sag. „Jeg kan skaffe Dem Deres Frihed og oven i Kjøbet redde Pengene ud af den gamle Kjærlings Kløer.

Jim gjorde et Hop i Vejret af Glæde. „Kan De det?“ sagde han, „er det virkelig muligt, eller drømmer jeg?“

„Saa vidt jeg kan se, befinder De Dem for Øjeblikket i fuldstændig vaagen Tilstand,“ lo Mr. Halkett. „Men jeg har et Par Betingelser at stille, hvis jeg skal gaa ind paa at gjøre Dem den omtalte Tjeneste.“

„Jeg gaar ind paa alt,“ sagde Jim, „hvad forlanger De?“

„For det første et Salær paa 50,000 Dollars — — —“

„De skal faa dem og mere til,“ sagde Jim, „forlang hvad De vil!“

„Nej, jeg er tilfreds med den nævnte Sum, Sir,“ sagde Sagføreren. „Den næste Betingelse er, at De maa adlyde mig i et og alt og uden Tøven gjøre, som jeg befaler Dem. Vil De det, saa skal De være en fri Mand endnu i Aften.“

„Top!“ sagde Jim og trykkede Sagførerens Haand, ganske ellevild af Glæde. „Jeg skal nok lystre Dem.“

„Godt! Om et Øjeblik vil De blive afhentet og ført til Retssalen, hvor Sagen hurtig skal blive afgjort.“

Hvem var nu gladere end Jim! Med de bedste

Forhaabninger ankom han til Retssalen og tog Plads foran Skranken. Mrs. Murdstone sad der allerede, latterlig udmajet og i Forvisning om, at hun vilde sejre.

Hendes Advokat fremkom med sin Klage og udviklede i et veltalende Foredrag, hvilken kolossal Uforskammethed Jim havde gjort sig skyldig i. Han fordrede, at Jim øjeblikkelig skulde lade sig vie til Mrs. Murdstone. Der var løst Kongebrev, og alt var i Orden.

Jim skottede ængstelig til sin Sagfører. Denne rejste sig og sagde:

„Det har i høj Grad forundret mig, at høre min ærede Kollegas Fremstilling af Sagen. Jeg kan ikke anerkjende den for at være overensstemmende med Sandheden, thi min Klient er i enhver Henseende villig til at indgaa det paatænkte Ægteskab — —“

Jim vilde have sagt noget, men et truende Blik fra Mr. Halketts graa Øjne fik ham til at tie.

„— — Min Klient,“ vedblev Sagføreren, „har aldrig for Alvor tænkt paa at unddrage sig sin Forpligtelse. Han har kun været af den Mening, at det var en temmelig hovedkulds Maade at blive gift paa; han har villet have Tid til at overlægge et saa vigtigt Skridt. Han har nu imidlertid taget sin Beslutning, og der er fra hans Side intet i Vejen for, at Vielsen strax kan foregaa.“

Nu begyndte Jim igjen at vise Tegn til Uro, men Sagføreren gav ham atter et Vink, og han besindede sig. Mr. Halkett udbad sig nu Tilladelse til at tale et Par Ord i Enrum med sin Klient, hvilket blev tilstaaet ham og han sagde nu hastig til Jim: „For Guds Skyld, gjør ingen Indven-

dinger! De maa gjøre nøjagtig, som jeg siger. Om et Øjeblik vil De blive viet til Mrs. Murdstone, men jeg skaffer Dem hurtig fri igjen. Stol kun paa mig!"

Nu føjede Jim sig i alting, og Vielsen blev fuldbyrdet. Mrs. Murdstone havde ombyttet sit Navn med det mindre klassiske, men nok saa hæderlige Navn, Smart.

I Følge med de to Jurister og Jim forlod hun Retssalen, og paa Mr. Halketts Forlangende om, at de skulde følge med til hans Kontor, da han havde nogle Sager at ordne med Jim, satte de sig til Vogns og kjørte derhen. Undervejs vilde den gamle sidde ved Siden af Jim. Hun forsøgte kjælen at lægge sin runkne Kind op til hans Bryst. Det var for meget. „Gaa ad Helvede til, din Hex!" skreg Jim og puffede til hende.

„Hvad nu?" hvæsede den gamle, „er han ikke min Ægtefælle? har jeg ikke Ret til ham?

„Saa sagte Ma'am!" sagde Halkett tørt. „De har nu ikke længere noget at befale over ham; han er Deres Herre, maa de erindre. De maa se at tage ham med det gode, ellers gaar det ikke."

Indædt arrig rykkede den gamle hen i det andet Hjørne af Sædet.

Ankomne til Mr. Halketts Bolig, stege de af og traadte ind. Sagføreren bad høflig sine Gjæster tage Plads og satte sig ved sit Skrivebord. Da bankede det pludselig paa Døren.

„Step in, if you please!" sagde Mr. Halkett med et eget lunt Smil, og ind traadte en høj, mørk Mand, med et vist skummelt, jærnhaardt Udtryk i Ansigtet.

I det Øjeblik, den fremmede traadte ind, saa'

alle de tilstedeværende hen mod Døren. Mrs. Murdstone gav et Skrig af Forfærdelse og fo'r hen mod Manden med knyttede Næver.

„Murdstone!" skreg hun, „du Skurk, hvad vil du her?"

„Hvad jeg vil!" gjentog han spottende. „Jeg vil aflægge dig et Besøg, min Skat! jeg begyndte at længes efter dig."

Mrs. Murdstone forglemte sig selv aldeles. „Har jeg ikke affundet mig med dig, din nederdrægtige Karl! har jeg ikke givet dig Penge," skreg hun, „for at du — — —"

„Behag at tie, Madam! sagde Halkett afbrydende. „De kan skjænde paa Deres Ægteherre saa meget De vil, naar De kommer hjem. Men hvad siger De til det, naar jeg nu lader Dem tiltale for Bigami?"

„Aa, lad hende være fri," bad Jim, sjæleglad over at være hende kvit. „Det gjør mig ondt, Ma'am, sagde han med et høfligt Buk, „at jeg maa renoncere paa den Ære at blive Deres Gemal. Men jeg hører, at denne Herre der har første Prioritet, og saa — — —"

Jim brast i Latter, og de to Jurister stemmede i med.

„Ja, ja," sagde Halkett, „siden Mr. Smart er saa god at bede for Dem, faar De at slippe. Men de 200,000 Dollars maa De give Afkald paa, thi de tilhøre Mr. Smart og ere uadskillige fra hans Person. Nu kan De gaa."

Rasende forføjede hun sig bort. Men Jim omfavnede Sagføreren i sin overstrømmende Glæde og svor paa, at det var en Mesterstreg, han havde udført, hvorfor han ærlig havde fortjent sit Salær.

Saa trykkede han endnu en Gang den snilde Jurists Haand, og derpaa afsted til Broadway Nr. 13!

„Og I kan tænke jer," sagde Onkel Bob, „hvilken Glæde der har været, og hvilken Glæde der blev for mig, da Jim kom styrtende ind til mig og fortalte mig, hvorledes det var gaaet ham.

„Kan du se, Bob," sagde han, „Mary vandt alligevel det store Lod. Nu maa du med hen og hilse paa hende i Morgen."

Og jeg skal svare for, at det var en Pige, som var værd at hilse paa!

„Du er en Lykkens Pamfilius!" sagde jeg siden til Jim. „Du har rigtig nok skudt Poppegøjen, min S'æl har du saa, gamle Dreng!"

Og hele New=York raabte Hurra for ham paa hans Bryllupsdag!

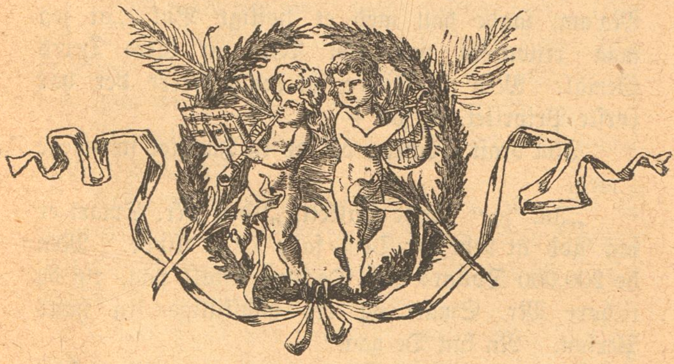

III. En Retssag.

„Da jeg var i Amerika," fortalte Onkel Bob, „kom jeg paa Ture, som jeg i Handelsanliggender gjorde omkring i Staterne, ofte til en lille Nybygd i Illinois, og jeg erindrer en ganske morsom Begivenhed, som passerede der. Jeg har selv kjendt alle Personerne i min Fortælling, de Byer, jeg omtaler, og Forholdene der, saa jeg kan indestaa for, at det efterfølgende giver et tro Billede af Livet i Illinois paa den Tid.

Den omtalte lille By hed — og hedder da endnu — Bloomington. Dens Befolkning bestod udelukkende af indvandrede Tyskere, af hvilke næsten ingen forstod saa meget som et Ord engelsk. De gode Folk havde heller ikke synderlig Brug for noget andet Sprog end deres eget, thi der kom kun sjælden Amerikanere der, og hændtes det en Gang imellem, saa maatte det blive vedkommendes egen Sag at gjøre sig forstaaelig. Det eneste, som kunde have bragt Kolonisterne i Forlegenhed, var Retssager, som jo maatte afgjøres hos den amerikanske Fredsdommer i det nærliggende Springfield, men de vare

klogere end som saa: de enedes altid selv om deres Sager og fandt, at deres Penge vare alt for gode, til at de skulde ødes paa Retssager eller opsluges af Prokuratorer. Og det var nu meget fornuftigt af dem, synes jeg. De maa have levet meget lykkelig, saa længe denne Enighed varede.

Men hvor længe var Adam i Paradis? Da Misundelsens fule Dæmon først fik Indpas, var det forbi med hele Herligheden.

Jeg vil foreløbig ikke dvæle ved, at bemeldte Dæmon, der jo, som bekjendt, ynder at optræde under forskjellige Skikkelser, snart med Hestefod og snart i Slangeham, kom og gjorde de gode Bloomingtonere splidagtige ved at præsentere sig for dem som politisk Kandestøber. Det komme vi til siden; jeg vil her begynde med at fortælle, hvorlunde han bragte Splid imellem Madame Rechberg og hendes Gjenbo, Hr. Pracht.

Madame Rechberg var Enke og var endnu en meget smuk Kone, saa det havde været meget mere rimeligt, om den skjelmske Gud Amor havde været Mellemmand hos hende og Hr. Pracht. Men det var han nu ganske vist ikke, som man snart vil faa at høre. Madame Rechberg havde et Værtshus, hvortil der var megen Søgning, thi man fik gode Varer der, og alting var net og propert, ligesom den nette og propre Værtinde, der selv stod for Skjænken i sin klædelige mørke Dragt med det snehvide Forklæde for. Altid havde hun et venligt Ord og et Smil til sine Gjæster og var stedse i godt Humør, saa det var virkelig en Skam af Hr. Pracht, at han frembragte Skyer paa hendes Pande og skaffede hende ondt Lune ved at etablere sig som Værtshusholder lige over for. Men det kunde endda have

gaaet, værre var det, at han over sin Dør anbragte et Skilt, som havde en slaaende Lighed med Madame Rechbergs. Hendes Hotel hed „den gyldne Løve" og havde Navn af Skiltet, hvorpaa et saadant Dyr var malet. Hvorfor skulde nu ogsaa Hr. Pracht lade male et lignende Dyr paa sit Skilt? Det maatte han naturligvis have gjort i den bestemte Hensigt at skade Værtinden ved at vildlede hendes Gjæster, navnlig fremmede, som let kunde tage fejl af Værtshuset, naar Skiltene vare ens. Den gode Madame Rechberg var som ude af sig selv af Vrede derover og forlangte, at Hr. Pracht skulde lade Skiltet male om, men det vilde han aldeles ikke indlade sig paa. Han sagde, at det slet ikke var nogen Løve, men en Abe, Maleren havde udført for ham — Værtshuset hed ogsaa „den forgyldte Abe" —, og var Dyret kommet til at ligne en Løve, saa var det ikke hans Skyld. I øvrigt havde Kunstneren malet begge Dyrene paa en saa original Maade, at selv ikke det bedste Kjendskab til Dyrerigets Naturhistorie forslog til at bestemme, hvad de egentlig skulde forestille.

Imidlertid var det dog temmelig tydeligt, at Hr. Pracht ikke handlede, som han burde, det kunde Kolonisterne ogsaa godt indse, og havde den før omtalte skjønne Enighed endnu stedse hersket imellem dem, saa kunde det let have gaaet Værten galt. Man vilde maaske have revet Skiltet ned for ham og i hvert Fald have unddraget ham sin Søgning. I en amerikansk Koloni havde man sandsynligvis dyppet ham i Tjære og rullet ham i Fjer. Men til al Ulykke havde Uenighed, navnlig om politiske Spørgsmaal, allerede delt Kolonisterne i to Partier, som bittert hadede hinanden. Man sagde ogsaa, at

Brødnid og Kjærlingesladder for en Del var Aarsag til Spliden, og da jeg hørte dette, begyndte min gode Mening om Tyskerne at forringes; jeg fik en Ide om, at det kunde være sandt, hvad en tysk Forfatter siger om sine Landsmænd, at, hvor flittige og brave Mennesker de end kunne være, findes der dog hos dem en smaalig, kivagtig Aand, som ikke tillader dem at leve i Fred med hinanden, hverken i deres Hjem eller i fremmede Lande.*) Jeg er dog ikke tilbøjelig til at bedømme dem fuldt saa strængt, thi en lignende Smaalighed kan man saamænd finde hos alle Nationer, saa den ene har ikke stort at lade den anden høre.

Nu, som sagt, Bloomingtonerne vare delte i tvende Hobe, der ikke kunde taale at se hinanden og derfor ganske naturlig søgte hver sit Værtshus. Og da Hr. Pracht ellers var en meget ordentlig Mand, der behandlede sine Gjæster godt, saa fandt disse sig vel tilfredse hos ham og toge hans Parti, hvorfor Madame Rechbergs Venner ikke formaaede at hjælpe hende.

Saaledes stod Sagerne, og de forværredes med hver Dag, der gik. Hos Madame Rechberg blev der tordnet og bandet i det uendelige over Hr. Pracht og hans Gjæster, som til Gjengjæld, med deres godmodige, muntre Vært som Præsident, gjorde sig lystige over Modstanderne. En Del af, hvad der blev forhandlet hos Abeværten, kom Madame Rechberg for Øre, og hun erfarede saaledes, at han havde kaldt hende „den gule Kat“ og sagt, at Figuren paa hendes Skilt lignede mere en Kat end en Løve. Denne Haan opirrede hende yderlig, det

*) Gerstäcker.

var mere, end hun kunde taale, og hun besluttede at søge Hjælp hos Fredsdommeren i Springfield. I dette Forsæt bestyrkedes hun af en gammel Jøde, en af de omstrejfende „peddlars", der forhandle alle Slags Universal-Lægemidler — „Morrisons Piller" — „California vinegar-elixir" og slige Arkana. Han hed Rosenbaum og talte baade tysk og engelsk, saa han undertiden var hende til Nytte som Tolk, naar han hver fjortende Dag kom til Kolonien, og hun da netop havde amerikanske Gjæster. Naar jeg var i Bloomington, gjorde jeg hende ofte en lignende Tjeneste, men jeg kom ogsaa til Hr. Pracht, hvem jeg en Gang havde gjort Bekjendtskab med i New-York, hvor han som „new-chum"*) og ubekjendt med Sproget, forgjæves prøvede at komme i en lønnende Stilling, hvorfor jeg raadede ham til at rejse til Bloomington. Jeg var derfor selvfølgelig fuldstændig paa det rene med Sagen Madame Rechberg contra Pracht, men tog ikke Parti for nogen af dem. Dette gjorde imidlertid den omtalte „peddlar", som forklarede Værtinden, at hun ved først at have ladet sit Skilt male med en Løve paa havde erhvervet sig en „preemtion right" eller Forrettighed, og at hun trøstig kunde henvende sig til Fredsdommeren, der nok skulde skaffe hende Ret og tvinge den forhadte Rival til at stryge Flag. Hun besluttede sig da til at forklage ham, men vilde dog først gjøre et Forsøg paa at faa Sagen afgjort i Mindelighed, og en gammel Tante, som var hos hende, blev derfor sendt over til Fjenden som Parlamentær. Madame Rechberg havde skrevet et rigtig sirligt Brev til ham — og hun skrev meget smukt, — hvori

*) En nylig ankommen.

hun omstændelig forklarede ham Sagen og bad ham give efter, i modsat Fald skulde han møde den næste Dag hos Fredsdommeren i Springfield.

Saa gik da den gamle Dorthea over til Abeværten og overrakte ham Brevet, idet hun sagde ham sit Ærinde. Hr. Pracht lo og rystede paa Hovedet.

„Det hjælper ikke, min gode Kone," sagde han, „jeg beholder mit Skilt, og det har jeg Lov til."

„Ja, men læs dog, hvad der staar i Brevet," sagde den gamle, „min Niece vil forklage Dem, Hr. Pracht, og det vil gaa Dem galt. De har kaldt hende en gul Kat, det kan vi skaffe Vidner paa."

„Jeg ser, Deres Madame skriver meget smukt," sagde Værten, „men det klarer ikke Sagen. Har hun Lyst til at spendere nogle Penge paa en Proces, saa for mig gjærne! Men det nytter hende ikke noget, kan De fortælle hende."

„De er en slet Mand, Hr. Pracht," sagde den gamle Tante bittert, „det er Deres Skyld, min Niece og jeg nu hver Dag gaar og ærgrer os. Min stakkels Niece er en brav Kone, som aldrig har fortrædiget Dem, og nu gaar hun og bliver syg af Ærgrelse over Deres Drilleri, og maaske hun tager sin Død derover. Det er Deres Skyld!"

„Naa, nu er jeg kjed af alt det Brøvl," sagde Hr. Pracht. „Jeg har Ærinde i Morgen til Springfield og skal nok møde; saa tænker jeg vel, at Fredsdommeren faar Deres Madame bragt til Fornuft."

Og med den Besked gik den gamle Dorthea.

Den næste Morgen tidlig blev Madame Rechbergs lille Fjedervogn trukken frem og forspændt, hvorefter hun og Tanten satte sig op og kjørte

afsted. Den smukke lille Enke var iført en smagfuld Dragt, som klædte hende godt, medens den gamle Tante, der nok holdt af at pynte sig lidt, tog sig en Smule løjerlig ud med sine flagrende Kappestrimler og brogede Baand. Det var ikke hver Dag, Tante kom saadan ud at kjøre, og hun kunde naturligvis ikke lade sig se i Springfield uden i sin stiveste Stads. For Resten var Tante i Dag en vigtig Person og aldeles uundværlig ved Retshandlingen, thi hun skulde agere Tolk, og det var en smal Sag for hende, mente hun, efter som hun kunde en god Hoben engelsk, hvilket hun ikke var lidet stolt af.

Hr. Pracht stod uden for sin Dør og hilste, da de kjørte forbi, og Høfligheden bød Madame Rechberg at hilse igjen, hvilket hun gjorde noget stivt og formelt, medens Tanten efterlignede hende og nikkede til Værten med en betydningsfuld Grimasse.

„Pokker forstaar de Fruentimmer,“ sagde Hr. Pracht til sig selv, „de er aldeles taabelige. Men jeg tænker, vi faar nogle kostelige Løjer ud der af, naar vi skal tale med Fredsdommeren, og ingen af os kan tilstrækkelig engelsk. Det bliver en Spas, som er Penge værd.“

Kort efter lod han sin smukke Ridehest føre ud af Stalden, svang sig i Sadlen og indhentede snart Vognen med de to Damer i. Han var en smuk Mand og sad godt til Hest, saa Værtinden kunde ikke lade være at beundre ham i sit stille Sind, da han red forbi og nok en Gang gav hende en sirlig Hilsen, som hun ligeledes besvarede. Derpaa satte han afsted i strakt Gallop og forsvandt snart for hendes Øjne, skjult af de ophvirvlende Støvskyer —

Vi ville nu lade vore rejsende tilbagelægge

Vejen og ile forud for dem til Springfield for at se os lidt om der. Det er en By, som er grundet midt i Vildnisset, og det paa en ejendommelig Maade. Nogle driftige Amerikanere kjøbte sig et Stykke Jord for saa godt som slet intet og gav sig saa til at afstikke Byggepladser. Paa hver af disse blev nedrammet en Pæl med Gadenavn: Illinoisgade — Storegade o. s. v. — og med Betegnelse af Huset, som skulde staa der. Paa en Pæl læste man: „Posthuset", paa en anden: „Theatret", „Museet" o. s. v. De forskjellige Pladser blev da solgte til Lysthavende, og paa denne Maade er saa mangen By i det fjærne Vesten bleven grundet. Springfield var en saadan begyndende By, og der fandtes kun nogle faa Huse. Paa „Torvet" laa der et stort Hus, hvis Ejer i sin Person forenede en Mængde Værdigheder. Han var Kjøbmand, Postmester, Fredsdommer, Politidirektør og Gud ved hvad. I hans Butik dreves der Handel med de forskjelligste Ting, Brændevin, Levnedsmidler, Fodtøj, Klæder, Værktøj, Medicin, Krudt, Bly, Smaasager, Galanterivarer, kort sagt, alt muligt. Postexpeditionen gjorde ham ikke noget videre Bryderi, thi der kom kun faa Breve og blev afsendt endnu færre. Stridigheder, hvis Bilæggelse kunde fordre Politiets Hjælp, forekom yderst sjælden og Forbrydelser slet ikke. Med Undtagelse af Handelen, hvoraf han havde sin bedste Indtægt, var det kun hans Fredsdommerembede, som gav ham lidt at bestille, naar en Gang imellem et Par skulde vies, hvilket indbragte ham fem Dollars i Gebyr, men sædvanlig lod ham fortjene meget mere, da Brudeparret ved samme Lejlighed som oftest gjorde Indkjøb i Butikken. Og naar nu en stakkels Synder af en nybagt Ægtemand

stod i Boden med sin unge Kone, og hun ønskede at kjøbe noget, maatte han naturligvis lade hende faa, hvad hun forlangte, hvilket den snu Handelsmand benyttede sig af ved at forlange en ganske ublu Betaling, saa et Bryllup i Regelen var en brillant Forretning for ham.

Mr. Higgins, som Fredsdommeren hed, havde til Handelsbetjent en lille Pukkelryg ved Navn Tom, som ogsaa gik ham til Haande ved de forefaldende Embedsforretninger. Medens nu disse to paa den omtalte Dag havde travlt i Butikken, hvor der tillige var Værtshushold og solgtes alle mulige Drikkevarer, hørte de pludselig Lyden af en Hests Hovslag, og kort efter kom Hr. Pracht ind i Boden, lod sig efter Skik og Brug give et Glas Whisky til sig selv og et til Mr. Higgins, hvorefter han slog sig til Ro for at vente, til Damerne kom.

Det varede ikke længe, før disse lode sig til Syne, og ved deres Indtrædelse drog den snu Mr. Higgins af flere Omstændigheder den Slutning, at de kjendte Hr. Pracht, og at deres Ærinde ogsaa angik ham, hvilken Formodning han snart fik bekræftet, da Madame Rechberg pegede paa den fremmede og begyndte at fortælle Yankeen, hvorfor hun var kommen. Mr. Higgins forstod ikke et Ord af hendes Tale og rystede paa Hovedet. „I do not understand,“ sagde han. Hr. Pracht forstod disse Ord og sagde til Værtinden: „Dommeren forstaar ikke tysk. — „Tante,“ sagde Madame Rechberg, „du maa hjælpe mig, vis nu, hvad du kan.“ Og den gamle Dorthea begyndte at plapre løs, heftig gestikulerende og pegende snart paa Hr. Pracht, snart paa Niecen, men Dommeren stirrede forundret paa hende, og da han havde hørt paa hende i et Par

Minutter, rystede han endnu værre paa Hovedet end før og gjentog sit „I do not understand," hvorpaa han vendte sig til Hr. Pracht med Spørgsmaalet: „Hvad ønsker Ladyen?"

Hr. Pracht sad og morede sig over Tantens mislykkede Forsøg, men han var selv lige saa lidt i Stand til at agere Tolk og indskrænkede sig til at svare: „All right! — Lady and me —*) all right!" og dermed pegede han paa sin Kontrapart.

„Hvad Pokker vil De dog?" sagde Mr. Higgins ærgerlig. „God dam! hvad er det for et Kragemaal, de taler? — akkurat, som naar man hører en And skræppe. Tom, kan du ikke forstaa dem?"

„Naa," sagde Tom, der just var i Færd med at tappe Whisky til en Kunde, „kan du ikke begribe det? De vil giftes, vil de, det er da tydeligt."

„Ja, det tænkte jeg ogsaa nok," sagde Mr. Higgins og gned sig fornøjet i Hænderne, „nu forstaar jeg hans „Lady and me" og hans „All right," — Alting er klappet og klart imellem dem, og nu skal jeg klappe dem sammen. Well! Behag at vente et Øjeblik, min ærede Gentleman and Lady, saa skal vi snart faa det bestilt."

Da Tom havde expederet sin Kunde, blev Butikken lukket, og Fredsdommeren førte nu de stridende Parter ind i et Værelse ved Siden af, som han kaldte sit „office." Det var et temmelig stort Rum, hvori der ikke fandtes andre Møbler end et Par Stole og et Bord med nogle Papirer paa og Skrivetøj. Paa en Hylde saas nogle gamle, støvede og skimlede Bøger, formodentlig juridiske Værker, der vel sjælden bleve nedtagne og endnu sjældnere brugte.

---

*) Alt i Orden! — Damen og jeg —

Den pukkelryggede Tom løb vims omkring, gjorde lidt tilrette paa Bordet, nedtog en gammel Bibel fra Hylden og lagde den paa Bordet, hvorefter han opslog en Protokol, som havde ligget skjult under Papirerne, og erklærede saa, at alt var i Orden. Hr. Pracht og Madame Rechberg saa' paa Tom, der sad i al sin pukkelryggede Værdighed foran Protokollen og dyppede Pennen i et vældigt Blækhus. „Nu er han færdig til at skrive, og Klagen maa forebringes," tænkte Værtinden. — „Nu begynde Løjerne igjen," tænkte Abeværten.

„What is your name?" spurgte Fredsdommeren og Hr. Pracht, som forstod disse Ord og fandt det naturligt, at der blev spurgt om hans Navn, sagde det, hvorefter Tom prøvede paa at indføre det i Protokollen. Men han kunde ikke rigtig komme over det uvante „ch" i Navnet og Hr. Pracht, som saa' hans Forlegenhed, tog selv Pennen og skrev sit Navn i Bogen. Det samme maatte Madame Rechberg gjøre, da Modparten betydede hende, at Navnet skulde skrives.

„De er vel ikke gift?" henvendte Fredsdommeren sig atter til Hr. Pracht, „og Ladyen heller ikke?"

Ingen af dem forstod Spørgsmaalet, men antog, at det var om Klagen, hvorfor Klagerinden atter fremkom med den, skjønt med Ængstelse for, at den ikke vilde blive forstaaet. „Havde vi dog bare Rosenbaum her, eller Saunders," tænkte hun, „hvad skal det blive til?"

I dette Øjeblik hørte Fredsdommeren Lyden af en Vogn, det kunde være en, som vilde handle i Butikken! — „Tom, vi maa skynde os," sagde han, „jeg forstaar ikke deres Kaudervælsk, men det er jo aldeles ligegyldigt. — „Vil De," sagde han

til Hr. Pracht, „tage denne Lady til Deres Ægtehustru?“

„Det er ikke mig, som klager,“ svarede den tiltalte, „men Ladyen der.“

Fredsdommeren rystede paa Hovedet! han begreb ikke, at der skulde saa mange Ord til for at besvare et saa simpelt Spørgsmaal.

„Og vil De, Ma'am, tage denne Gentleman til Deres Ægteherre?“

„Well!“ sagde Klagerinden, forsøgende paa at tale lidt engelsk, „Gentleman der, jeg vil forklage ham for — — —“

„Godt!“ sagde Mr. Higgins utaalmodig, „lad dem nu sværge, Tom, saa er den Sag i Orden.“ (Dommeren sagde siden til mig, at han havde følt sig overbevist om, at Parterne ikke kunde ville andet end vies hos ham, og at han i Skyndingen glemte, at de ikke forstod de af Loven foreskrevne Spørgsmaal, som han rettede til dem).

Den lille Skriver gjorde dem nu ved Tegn forstaaeligt, at de skulde aflægge Ed paa Bibelen, hvilket de fandt rimeligt nok, da de vidste, at det gik saadan til i Retten, naar et Udsagn skulde bekræftes. Med Ærbødighed kyssede de den hellige Bog og svor paa, at de vilde sige den rene Sandhed.

„Saa erklærer jeg eder da, i Overensstemmelse med den forordnede Ceremoni, som af Retsskriveren er ført til Protokols,“ sagde Fredsdommeren højtidelig, „for rette Ægtefolk at være. Ingen har Ret til at opløse eders fuldgyldig sluttede Pagt. Gud give eder sin Velsignelse!“ Derpaa gav han dem begge et hjærteligt Haandslag.

„Kan det nu ikke snart være nok med alle disse Formaliteter?“ brummede Hr. Pracht, som

begyndte at blive noget utaalmodig. „Vil De behage, Madame, at forebringe Deres Klage, for jeg har ikke i Sinde at vente ret længe."

Den pukkelryggede Retstjener satte nu Bøgerne op paa Reolen igjen og aabnede Døren, for at de kunde forlade Værelset.

„Fee is five Dollars,"*) sagde Mr. Higgins og strakte Haanden ud for at modtage den surt fortjente Løn for sit Arbejde. Hr. Pracht forstod godt, hvad „fee" betød, men kunde ikke begribe, at Manden forlangte fem Dollars af ham. Sagen var jo endnu ikke afgjort, og desuden blev det dog vel Klagerinden, som maatte betale.

„Det gaar ikke, min gode Mand," sagde han og rystede paa Hovedet, — „Ladyen der!" — og han pegede paa Madame Rechberg.

„Naada, Højstærede!" sagde Mr. Higgins og lo, „De vil da ikke lade Deres Kone betale?"

„Jeg har jo sagt Dem, at jeg klager ikke," sagde Hr. Pracht, „jeg betaler ikke fem Dollars, hol' der Teufel! ikke engang fem Cents — not five Cents!" gjentog han med Eftertryk.

„Confound it!" brummede Fredsdommeren, som forstod, at Manden ikke vilde betale, „hvad skal nu det til? Jeg vil — — —"

„Hej!" raabte i det samme Tom, som gjennem Vinduet havde faaet Øje paa mig, der kom kjørende i min lille Enspændervogn og holdt udenfor Butikken, „hej, Mr. Saunders, Mr. Saunders! kom endelig her ind og hjælp os! vi er i en forbandet Knibe med disse Mennesker, som ingen dødelig kan blive klog paa."

*) Gebyret er fem Dollars.

Jeg kom nu ind og blev meget forundret over at se de to bitre Fjender sammen.

„Gud ske Lov!" sagde Madame Rechberg, „der er Mr. Saunders, nu kan vi da faa Sagen forklaret."

„Mr. Saunders," sagde Dommeren, „kan De ikke gjøre denne Gentleman begribelig, at han maa betale mig mine fem Dollars fee."

„Han siger, at De skal betale ham fem Dollars, Hr. Pracht," sagde jeg.

„Ja, men hvorfor?" spurgte Abeværten.

„Han spørger, hvorfor han skal betale?" sagde jeg til Mr. Higgins.

„Hvorfor?" gjentog denne, „det er da en forbandet Brøvler! Fem Dollars er jo, hvad jeg sædvanlig plejer at faa for en Vielse."

„En Vielse?" sagde jeg, i højeste Grad forbavset, „det er da ikke muligt!"

„Jo vist saa, de er lovlig viede for et Øjeblik siden."

Jeg blev for et Øjeblik ganske maalløs og stirrede fuld af Forundring paa de nygifte. At de ikke vare vidende om, hvad der var sket, kunde det ikke falde mig ind at antage.

„Naa," sagde jeg endelig, „saa maa jeg vel ønske til Lykke, siden De ere gifte med hinanden!"

„Er De gal!" skreg Hr. Pracht, „jeg er ikke gift, vi vil jo ikke giftes!"

„Nej, det skal jeg heller ikke have noget af," sagde Madame Rechberg med et lynende Blik, idet hun gjorde et foragteligt Kast med Hovedet.

Sagen blev mere og mere uforklarlig for mig, men efter at have gjort et Par Spørgsmaal fik jeg snart at vide, hvorledes det hele hang sammen. Der

paafulgte et stormende Optrin. Den smukke lille Madame Pracht, som hun jo nu var, blev lynende vred og udskjældte Fredsdommeren, det samme gjorde Hr. Pracht, og begge gjorde Fordring paa, at Ægteskabet skulde opløses. Men Yankeen trak paa Skuldrene og erklærede, at det kunde ikke lade sig gjøre, i det mindste ikke hos ham, thi han kunde vel splidse Folk sammen, men havde ikke noget med Skilsmisser at gjøre. Vilde de endelig skilles ad, saa maatte de henvende sig til Øvrigheden i Cincinnati, men Sagen vilde have store Vanskeligheder, og han vilde raade dem til hellere at blive sammen, da de nu, „ved en forunderlig Førelse" vare blevne forenede. Og saa havde han i sin Butik nogle ganske passende Sager, som de kunde kjøbe og forære hinanden — — —

Her kunde jeg ikke længer bare mig for Latter, og Hr. Pracht lo selv med, da jeg forklarede ham, hvad Yankeen sagde. Sagen var jo rigtig nok meget alvorlig, men der var dog noget saa yderlig komisk ved den, at det var umuligt ikke at more sig over den. Kun Madame Rechberg og Tanten lo ikke, og da de indsaa', at der foreløbig ikke var noget at gjøre, forføjede de sig hjem.

Hr. Pracht fandt sig omsider i at betale de fem Dollars, da Mr. Higgins formelig tørstede efter dem og svor at lade ham arrestere, hvis han vægrede sig. Han kunde jo forlange dem godtgjorte ved Retten i Cincinnati. Det var forgjæves, at Hr. Pracht tilbød at betale fem Dollars til, naar Forbindelsen kunde hæves strax, „Dommeren behøvede jo kun at lade det paagjældende Blad udrive af Protokollen." Mr. Higgins var, ikke just af overdreven Ærlighed, men af klog Forsigtighed, urokkelig

i sin Vægring, thi Tom, som kjendte Hemmeligheden, var ikke at stole paa, og fik Øvrigheden Nys derom, vilde Dommeren miste sit Embede og oven i Kjøbet blive haardt straffet. Saa begyndte Handelsmanden igjen at røre sig i Mr. Higgins, og han forsøgte at overtale den unge Ægtemand til at kjøbe noget Brudestads. Da dette imidlertid ikke vilde lykkes, blev Handelsmanden til Vært, og vi maatte nu have os nogle Toddyer hos ham, hvilket vi ikke havde noget imod, og Mr. Higgins blev nu ganske gemytlig, klinkede med Hr. Pracht, idet han ønskede ham til Lykke og udtalte Haabet om, at der snart maatte komme nogle „Pragtexemplarer af smaa Pracht'er" til Glæde for Forældrene og til Gavn for de forenede Stater o. s. v. Hr. Pracht maatte gjøre gode Miner til slet Spil, men skyndte sig nu at komme afsted, da han var bange for, at der skulde komme Folk til, som havde faaet Nys om Sagen og som derefter vilde drille ham. Thi Tom, som var en stor Sladdermund, havde set sit Snit til at komme ud i Byen og udsprede Hemmeligheden, hvilket vi fik at vide et Øjeblik efter, da den omtalte „peddlar" Rosenbaum kom styrtende ind til os og strax gratulerede Hr. Pracht. „Det er, Gud straffe mig, den forunderligste og interessanteste Nyhed, jeg nogen Sinde har faaet," sagde den lille Jøde, og jeg kunde se paa hans Ansigt, hvor inderlig han glædede sig over den, og hvor han brændte af Længsel efter at udbasune den pikante Nyhed i Bloomington. „Jeg har travlt i Dag, sagde han, men om otte Dage kommer jeg og besøger Dem, Hr. Pracht, og saa kan jeg hilse paa den nydelige unge Frue." Hr. Pracht blev ilde til Mode ved at høre dette, men haabede enten at faa Skilsmissen

i Stand inden de otte Dages Forløb eller ogsaa, at det skulde lykkes ham, naar Rosenbaum kom, at faa ham overtalt til at tie. Foreløbig fik han det Løfte af Jøden, at denne vilde være tavs, indtil de havde talt med hinanden i Bloomington. Jeg skulde en Tur ind i Landet langs Ohiostrømmen, men kom tilbage om en Uges Tid og vilde da paa Hjemvejen aflægge Besøg i Bloomington, hvorfor jeg tog Afsked med Hr. Pracht, der skyndsomt atter besteg sin Hest og red hjem.

Paa Hjemvejen fra Springfield sad den gode Hr. Pracht i én Grubliseren, og Tankerne summede som Bier omkring i Hovedet paa ham. Det var dog en ganske mærkværdig og enestaaende Begivenhed, som var hændet, og havde han ikke selv været til Stede, vilde han ikke tro, at sligt kunde ske. Det maatte rigtig nok kaldes et stivt Stykke, at blive gift uden selv at vide det ringeste deraf. For et Øjeblik tænkte han sig Muligheden af, at det hele kunde være sket paa Foranstaltning af Madame Rechberg, og at han saaledes var gaaet i en Fælde, men den Tanke forkastede han strax igjen. Hun var øjensynlig lige saa uskyldig i det skete, som han selv. Men hvorledes skulde dog dette tragi-komiske Drama ende? Vilde det være muligt for ham herefter at blive boende i den tyske Koloni og var det ikke bedst, om han strax rejste bort? Men det var ikke saa ganske let paa et andet Sted at faa' en saa lønnende Forretning, som den, han havde i Bloomington. Gid Pokker dog havde det tossede Skilt, som var Skyld i det hele!

Da Værten kom hjem og Gjæsterne spurgte, hvorledes det var gaaet med Retssagen, svarede han, at den endnu ikke havde faaet sin endelige Afgjørelse, det kunde jo ikke gaa saa hurtig til med saadant noget, selv om Sagen var nok saa ubetydelig. For Resten holdt han sig hjemme, og det samme gjorde Madame Rechberg. Det undrede hende, at Abeværten ikke havde udspredt Nyheden; thi hun troede ham i Stand til en slig Ondskabsfuldhed og havde været i den dødeligste Angst for, at deres Forhold strax skulde blive bekjendt. Med Hjærtet fuldt af Harme og Bitterhed sad hun nu og arbejdede paa et Brev til Øvrigheden i Cincinnati; det maatte dog kunne lade sig gjøre at faa den forhadte Forbindelse opløst. Men hendes Tanker vare saa forvirrede, at det havde sine Vanskeligheder at faa Brevet færdigt, og det ene Udkast efter det andet blev revet i Stykker og smidt i Kakkelovnen. Omsider lykkedes det hende dog at faa Klagen nogenlunde heldig og tydelig formuleret, en sirlig Afskrift blev taget og hun maatte nu blot vente til Prærieposten,*) kom, for at Brevet kunde blive afsendt.

Den gamle Dorthea var noget tavs og slukøret over det Nederlag, hun havde lidt i Springfield. Hendes Niece havde skammet hende dygtig ud for hendes daarlige engelsk, som Fredsdommeren ikke kunde forstaa, og vilde ikke længer fæste Lid til Tantes Forsikring om, at hun alligevel talte engelsk som en indfødt. Det var et haardt Slag for Tante, og hun havde ondt ved at forvinde det. Mut og tvær gik hun og lavede Maden i Køkkenet, gik derefter ind i det lille Spiseværelse for at dække

*) Et ridende Postbud.

Middagsbordet og lod derved efter Sædvane sine Ojne spejde ned ad Gaden og over mod Gjenboens Vinduer. Pludselig sank et Par Tallerkener, hun netop havde i Hænderne, klirrende ned paa Bordet, og hun slog Hænderne sammen, aldeles betaget af Forbavselse, hvorefter hun som en Stormvind fo'r ind til Niecen, stammende, ganske aandeløs og betuttet: „Han kommer!"

„Hvem?" spurgte Madamen.

„Abeværten! — Ih du Fredsens! nu gaar Mennesket virkelig ind ad Døren til os!" Og den gamle Dorthea løb ud i Køkkenet igjen, hvor hun gjennem et Vindue i Døren kunde se Værten, naar han traadte ind.

„Hvad kan han dog ville mig?" tænkte Værtinden, idet hendes Hjærte bankede hørlig; „skulde Mennesket ville haane mig? Godt, jeg skal i saa Fald tage imod ham efter hans Fortjeneste og Værdighed!"

Det bankede paa Døren.

„Kom ind!" sagde Damen med skjælvende Stemme, Døren gik op, og Hr. Pracht viste sig, med Hatten i Haanden og en noget undselig Mine. „Madame Rechberg," sagde han med dæmpet Stemme, „tilgiv, at jeg kommer, men jeg har noget at tale med Dem om."

Han talte saa høflig, saa venlig. Det var øjensynligt, at han ikke havde ondt i Sinde. Men han havde gjort hende saa megen Fortræd, og Tanken derom gjorde hende atter bitter og harmfuld.

„Hvad kan De ville mig?" spurgte hun, „hvad har vi to med hinanden at gjøre?"

„Ja, jeg forstaar, Madame," sagde han, „at De maa være vred paa mig. Jeg fortryder, hvad

der er sket, men gjort Gjerning staar ikke til at ændre."

Madame Rechberg var forbavset over at høre ham tale saaledes, og hun svarede noget mildere: „Deres Anger kommer temmelig sent, Hr. Pracht, hvorfor betænkte De Dem ikke før? Nu har De gjort mig til Spot og Skam for alle Folk!" og den stakkels Kones Øjne fyldtes med Taarer.

„Endnu ikke, Madame," sagde Hr. Pracht, „der er ingen her i Byen, som ved det mindste derom. Og mit Skilt har jeg taget ned — — —"

„Har De?"

„Ja, og det vil ikke oftere komme til Syne. „Den gyldne Abe" existerer ikke længer."

„Og vil De opgive Deres Forretning?" spurgte hun.

„Det afhænger af Omstændighederne," svarede han, „den Sag kunde vel ordnes til gjensidig Tilfredshed. Og hvad den anden Sag angaar, saa kan det jo nok lykkes at faa vor Forbindelse hævet, men den vil dog berede os begge adskillige Ubehageligheder. Endnu er Sagen ikke bekjendt her i Byen, men den kan ikke ret længe holdes hemmelig — — Rosenbaum ved Besked, og han er just nu ankommen."

„Rosenbaum!" sagde Værtinden forfærdet, „og han er ude i Byen?"

„Nej, han er hjemme hos mig og har lovet at tie til i Morgen, men saa kan jeg heller ikke indestaa for ham længer. I Morgen vil Nyheden strømme ud af ham, ligesom Vandet strømmer ud gjennem et Sold."

„Hvad skal vi dog gjøre?" sukkede den stakkels Madame Rechberg fortvivlet og vred sine Hænder,

„hvilket Asen af en Fredsdommer, den Mr. Higgins dog er!“

„Madame Rechberg!“ sagde Hr. Pracht, „jeg har tænkt paa en Ordning af Sagen, som maaske lod sig udføre, og jeg beder Dem ret venlig om ikke at tage mig mit Forslag fortrydelig op. Ser De,“ vedblev han, „vi har begge en ganske god Forretning, og vi ere begge i vor bedste Alder. Jeg er et godt og fredeligt Menneske, som man nok kan komme ud af det med, og De er en meget brav Kone. Hvad om vi nu lod Sagen være, som den er, og lod være at søge Skilsmisse?

Madame Rechberg havde med stigende Forundring hørt paa den talende og blev til sidst ganske undselig og forvirret, idet en stærk Rødme farvede hendes Kinder. Det kom saa pludselig, saa aldeles uventet. Hr. Pracht, som saa' hendes Forvirring, greb sin Hat og sagde hastig: „Jeg maa give Dem nogen Betænkningstid, Madame, til at overveje et saa vigtigt Spørgsmaal. Men det bliver nødvendigt, at jeg faar Deres Svar inden i Morgen, og jeg vil derfor komme i Aften for at høre min Dom. Jeg er kommen til at holde af Dem og mener det ærligt med Dem,“ vedblev han, idet han greb hendes Haand, „jeg haaber at skulle blive Dem en god Ægtemand. Farvel, Madame, paa Gjensyn!“ Med disse Ord greb han i Dørklinken og stødte Døren rask op, han havde et Par Gange troet at høre nogen ved Døren i det andet Værelse, og da han nu stødte Døren op, gav det et Dump mod en eller anden Gjenstand der inde, og der lød et dæmpet Skrig. „Hvor uheldigt, at De just skulde staa der,“ sagde han til den gamle Dorthea, der holdt den ene Haand mod sin Pande, „har De

tabt noget?" — „Nøglen — —," stammede hun, „jeg ledte — — o, du store Gud, mit Hoved!" — „Læg et koldt Knivsblad derpaa, Madame," sagde Hr. Pracht smilende, „saa bliver der ingen Bule. Farvel!"

Hen paa Eftermiddagen tog Madame Rechberg sit stilistiske og kalligrafiske Mesterværk, der, indlagt i en stor blaa Konvolut, var bestemt til at besørges af Prærieposten, og lod det vandre, ikke i Posttasken, men i Kakkelovnen til de forud gaaede Misfostre af Klager. Jeg antager, at Læseren nu ved Besked, thi man vil af en given Virkning under visse givne Omstændigheder med temmelig Sikkerhed kunne udfinde den givne Virknings mest mulige og højst sandsynlige Aarsag, saa det er slet ikke nødvendigt, at jeg fortæller, hvilket Svar Hr. Pracht om Aftenen hentede sig hos — sin Kone paa det til hende — underligt nok efter Brylluppet — rettede Spørgsmaal, om hun vilde have ham. Og skjønt vi — min Læser og jeg — ikke udsætte os for at faa en Dør i Hovedet, naar vi ville vide, hvad der bliver sagt ved dette Møde, da vi ingenlunde som andre dødelige har behov at lytte ved Døren, men usynlige kunne være til Stede, saa ville vi dog ikke være Tredjemand ved Sammenkomsten, erindrende os, at Kjærlighedens Lykke behøver Ensomhed. —

Den næste Morgen tidlig blev Rosenbaum, der hidtil havde været Fange paa Æresord, løst fra sin Forpligtelse og sluppen løs. Aldrig saa snart han havde forladt den „gyldne Abe," før samme Værtshus's Dør blev lukket og Hr. Pracht overtog Bestyrelsen af „Løven", og det med en Ro og Sikkerhed, som havde han der i mange Aar ført

Regeringens Tøjler og præsideret som Vært. Den lille „peddlar" som var ude i Byen, vidste ikke noget om den skete Forandring, og snart fløj et Rygte, som bragte Hr. Pracht og Enken Rechberg i temmelig nær Forbindelse med hinanden, gjennem den lille Koloni. De gode Bloomingtonere rejste sig som én Mand og styrede ned mod Værtshusene, det ene Parti til „Løven" det andet til „Aben." Men da Hr. Pracht saa' sine tidligere Gjæster staa raadvilde der ovre uden at kunne komme ind, gik han ud til dem og bad dem komme over i „Løven." Her holdt han da en Forsoningstale til begge de stridende Partier, overbeviste dem om det meningsløse og daarlige i at strides og raadede dem til at følge ham og hans tidligere Modparts Exempel og smuk forliges. Han talte saa overbevisende og med saa megen Humor, at Mændene omsider brast i Latter, trykkede hans Haand og erklærede, at han havde Ret, hvorefter de drak Forlig med hinanden i en dampende Punschebolle. Værten bad dem nu blive hos ham hele Dagen som hans Gjæster og gjorde et muntert Bryllupsgilde for dem. De fandt nu alle, at det var saa overmaade prægtigt og ganske i sin Orden, at Abeværten og Løveværtinden vare blevne Mand og Kone, saa den arme Rosenbaum blev rent til Aal med sin interessante Nyhed, som han havde lovet sig saa megen Fornøjelse af.

Og der var Glæde og Munterhed, saa det forslog noget, i „den gyldne Løve." Da det blev mørkt, fik man Lysene tændte, og snart gik det lystig med Dansen i den store Sal, hvor de mange Kjærters festlige Glans belyste de glædestraalende Ansigter. Just som Lystigheden var i fuld Gang,

kom jeg kjørende til Byen og var kort efter en af de muntreste Gjæster. Jeg trykkede fornøjet Hr. Prachts Haand og svang mig i den hvirvlende Runddans med hans nydelige lille Kone.

Om Hr. Pracht og hans Kone er videre at berette, at de levede meget lykkelig med hinanden og velsignede Fredsdommeren lige saa oprigtig, som de før havde forbandet ham. Den gemytlige Mr. Higgins besøgte dem ofte og plejede at sige, at det utvivlsomt var det lykkeligste Ægteskab, han nogen Sinde havde været med til at stifte. Den lille Koloni blev efterhaanden til en stor By og under Hr. Prachts dygtige Ledelse blev Forretningen stedse mere lønnende, saa han aarlig kunde lægge flere Dollars op. Han var Byens første Mand og bragte ofte Enighed tilveje mellem Beboerne, naar der opkom en eller anden Tvist, som let kunde have udartet dødeligt Fjendskab. Baade han og hans Kone vare almindelig afholdte og det vakte derfor stor Bedrøvelse i Kolonien, da de efter adskillige Aars Forløb rejste hjem til Rhinbajern for der i de hjemlige Egne, hvor deres Slægtninge endnu levede, at nyde Frugterne af deres Flid og Sparsommelighed i det fjærne Vesten.

Jeg har nu ofte tænkt paa, om det dog ikke fra først af alligevel var den skjælmske Gud Amor, der i Skikkelse af en Misundelsens og Tvistens Dæmon var paa Spil mellem Hr. Pracht og den smukke Enke, og at det var ham, der paa en saa overordentlig snu og snedig Maade førte dem sammen. Det gaar ofte saa forunderlig til i denne Verden!

Øreskrifter for Folket.

Under denne Fællestitel vil efterhaanden udkomme en Række særdeles billige Hæfteskrifter, foreløbig indeholdende følgende udvalgte Fortællinger af „Folkets Almanak“:

Nr. 1. **12 Fortællinger af Folkets Almanak**, med 30 Bill. 40 Øre.
— 2. **Kjærlighed og Had**, Fortælling af C. A. Thyregod. — **Lindormen** efter Hebel, m. m. Med 10 Billeder. 10 Øre.
— 3. **Det ene Fornødne**, af Chr. R. — **Vilhelm Tell** af Anton Nielsen. — **En uventet Tilstaaelse** — **Et Væddeløb**. — **Nisserne i Bjærgby Bakke** af Em. Henningsen m. m. Med 8 Billeder. 10 Øre.
— 4. **Fra Oldtiden** af Fr. W. Horn. — **Petersens Grise** af A. Andresen. — **Husmandsfamiliens Middag** af Camillo Brun. — **Historien om hvordan Jens Rødbro fik Forlet**, fortalt af ham selv m. m. Med 14 Billeder. 10 Øre.
— 5. **En Gudsdom**, Fortælling af Knud Skytte. — **Efter en Sygdom**. Med 4 Billeder. 10 Øre.
— 6. **Nissernes Julekvæld** af Emanuel Henningsen. — **Troldkonen i Stenbaaden**, ved Carl Andersen. — **Til Kukmanden kom**, jysk Skjæmteæventyr ved Evald Tang Kristensen. Med 13 Billeder. 10 Øre.
— 7. **Kvindetroskab** af Zakarias Nielsen. Med 4 Bill. 10 Øre.
— 8. **Baadsmanden fortæller** af C. Middelboe. — **Den ny Avis eller den uheldige Peter**. — M. m. Med 12 Bill. 10 Øre.
— 9. **Spøgelsevognen**, efter en sand Begivenhed fortalt af Em. Henningsen. — M. m. Med 7 Billeder. 10 Øre.
— 10. **Enkens fortabte Søn**, Fortælling af C. A. Thyregod. Med 4 Billeder. 10 Øre.
— 11. **Ridefogdens Søn**, Fortælling af C. A. Thyregod. — M. m. Med 11 Billeder. 10 Øre.
— 12. **Et fattigt Hjem**, Fortælling af Anton Nielsen. — **Agnete med Guldhaaret**. Med 5 Billeder. 10 Øre.
— 13. **Geoachino**. Fortælling fra Italien af P. P. — **Mosede Hans**, et Sagn. — M. m. Med 8 Billeder. 10 Øre.
— 14. **Skytten paa Hvam**, Fortælling af Emanuel Henningsen. — **Den fiffige Rekrut**. Med 16 Billeder. 10 Øre.
— 15. **Kjødædende Planter** af E. Toepfer. — **Filipsens Skat**, Fortælling af Knud Skytte. — **Bjærgmandens Salve**. — M. m. Med 13 Billeder. 10 Øre.

— 16. **Dyrplageren**, Fortælling for Ungdommen af Emanuel Henningsen. — M. m. Med 8 Billeder. 25 Øre.
— 17, 18, 19 og 20. **Muntre Fortællinger** à 25 Øre.